

## CATECISME LITÚRGIC

### LA SANTA MISSA

La Santa Missa, dèiem en un altre número, és un veritable sacrifici en el que sota les espècies de pa i vi, s'ofereix en oblació l'Anyell immaculat, Crist Jesús, per tal d'adorar Déu, donar-li gràcies pels beneficis rebuts, desagraujar-lo dels nostres pecats i assolir-ne el perdó, i demanar-li les gràcies que necessitem.

—¿I què vol dir sacrifici?

—Sacrifici vol dir l'oblació d'una cosa sensible, acompanyada de certa immolació, que s'ha de dirigir solament a Déu, per un legítim ministre, per tal d'expressar un deure nostre de religió i per tal de reconèixer el suprem domini de Déu sobre totes les coses.

—¿És, doncs, aquesta oblació purament exterior i sensible?

—No, sinó principalment interior i sincera, car *esperit és Déu i per tant cal adorar-lo en esperit i en veritat*. Però, essent l'home compost d'ànima i cos, haurà d'expressar amb un acte exterior i sensible la disposició del seu cor envers la Divina Majestat.

—¿I ho és la Santa Missa un sacrifici?

—Sí; i si *algú digués que en Ella no s'ofereix a Déu un veritable i propi sacrifici*—definí el Concili Tridentí—*o que tal sacrifici no sigui quelcom més que donarse'ns a Crist en menja, sigui tingut com anatema*.

—¿Tant forts arguments tenia el Concili per afirmar això?

—Sí; i de moltes classes. Car ja Déu, per boca del Profeta Malaquies, anunciava que vindria un temps en què no acceptaria els sacrificis que li oferien els sacerdots d'Israel perquè *des de la sortida fins a la posta del sol, és a dir des de l'orient fins a l'occident, essent molt gran el seu Nom, en tot lloc se sacrificaria i a Ell s'oferia una oblació pura...* I ¿no et sembla que és amb la Santa Missa que reb aquesta profecia una magnífica realització?...

Recorda també que Jesús, quan donà als seus Apòstols en menja i bevida el seu Cos i la seva Sang, estava celebrant el sopar de la pasqua judaica, que era un veritable sacrifici, amb el qual Déu havia fet el gran *pacte o aliança* amb el poble d'Israel, i des d'aleshores declarà Jesús ratificat un *nou pacte i una nova aliança* amb els homes, segellat amb la seva pròpia Sang, que ja en aquell sopar era vessada en remissió dels pecats: *Preneu i menjeu: aquest és el meu Cos, que és donat per a vosaltres... Beveu tots d'aquest calze, perquè aquesta és la meva Sang del Nou Testament, que és vessada per vosaltres en remissió dels pecats. Féu això en memòria de Mi*. ¿Podia Jesús dir-nos més clarament que el que feia aleshores era instituir un veritable sacrifici del seu Cos i de la seva Sang, que per manament d'Ell hauríem d'ofedir també nosaltres?...

I més encara: L'Apòstol sant Pau, volent allunyar els cristians de Corinti de tota participació amb els sacrificis dels pagans, els deia que el nostre sacrifici cristià era la comunió del Cos i de la Sang de Crist, i per tant cap altre n'hauríem de cercar: *El calze de benedicció que beneim, ¿no és comunió amb la Sang del Crist? I el pa que partim, ¿no és comunió amb el Cos del Senyor?*

—¿Què n'és de gran i excel·lent la Santa Missa!... ¡Amb quanta d'atenció i bones disposicions no hi hauré, doncs, d'assistir!!!...

—Sí. I això serà el que t'explicaré el mes vinent. Mentrestant ves pensant i rumiant tot el que et dic avui...